

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica 17-a după Rusalii (a Cananeencei)

O, femeie, mare este credința ta! Fie ție după cum voiești” (Matei 15, 28)

Ați auzit de minunile credinței celei tari și statornice ale femeii cananeence? Ați văzut că mila și îndurarea Domnului nostru Iisus Hristos, a tămăduit pe fiica acesteia de duhul cel necurat pentru credința mamei sale, iar credința ei cea statornică și stăruitoare a lăudat-o, zicând: O, femeie, mare este credința ta!

Să ne punem o întrebare: prin ce mijloace a ajuns această femeie la o credință atât de mare și statornică? Cum a ajuns ea să cunoască pe Mântuitorul, deoarece nici o revelație nu a avut, nici Sfânta Scriptură nu o citise spre a fi învățat credința cea dreaptă în Dumnezeu? Femeia cananeeancă a primit credința în Dumnezeu prin auz. Că deși nu avusese descoperire despre Hristos, nici Sfânta Scriptură nu o cunoștea, dar auzind ea de la mulți oameni despre minunile cele preaslăvite ale Domnului, a crezut cu tărie în inima ei că acest fiu al lui David este un trimis al lui Dumnezeu pentru îndreptarea și mântuirea oamenilor și că va face milă și cu fiica sa cea chinuită de duhul cel rău.

Apostolul Pavel ne-a învățat, zicând: „Credința vine prin auz, iar auzul din cuvântul lui Dumnezeu” (Romani 10, 17).

Iată cât de mare adevăr arată aceste cuvinte ale Sfântului Apostol Pavel. A auzit femeia cananeeancă și a crezut cu tărie în inima sa, și prin credința ei cea mare și statornică a dobândit cele ce dorea; adică vindecarea fiicei sale. Tocmai aceasta a fost pricina pentru care Mântuitorul a tăcut la strigarea ei cea dintâi, și apoi încă de două ori a fost respinsă, la cererea sa, ca să se vadă prea luminat credința ei cea mare și statornică.

Altă pricină pentru care Iisus Hristos nu a tămăduit îndată pe fiica cananeencei, a fost și aceasta ca să arate evreilor câtă credință stăruitoare are o femeie păgână și câtă împietrire și necredință aveau cărturarii, arhierii și fariseii, care nu numai că nu credeau în El, dar căutau în tot chipul să-L piardă (Ioan 12, 19; Luca 19, 47). [...]

Arhim. Ilie Cleopa,
Predică la Duminica Cananeencei
Sursa: doxologia.ro

Cum să ne așezăm la rugăciune?

Există și o direcție a rugăciunii: de obicei ne orientăm către răsărit, pentru că avem cunoștință de faptul că din partea răsăritului se va arăta Fiul Omului, ca un fulger, atunci când va veni să-i învieze pe toți și să-i judece. Rugăciunea cea mai puternică este aceea care este însoțită de post. Nu de mult s-a citit în biserici o Evanghelie despre un copil demonizat, pe care Sfinții Apostoli, la rugămintea tatălui copilului, nu fuseseră în stare să-l vindece. Întrebat, după aceea, de către ei: Noi de ce n-am putut, Învățătorule, să-l vindecăm? li s-a spus că acest neam de demoni nu poate fi scos decât cu post și rugăciune.

De obicei, rugăciunea trebuie asociată cu

postul și, din acest punct de vedere, chiar din viața obișnuită, este bine ca, dimineața, rugăciunea să fie făcută înainte de micul dejun. Aceasta presupune și o stare de post; minimă, dar este. Pentru că stomacul îmbuibat nu este prielnic rugăciunii. Asta o știm din practică.

Este foarte important ca rugăciunea să fie însoțită de credință, credința însemnând și participarea intelectului, adică o rugăciune conștientă de ceea ce poate ea.

Mitropolitul Bartolomeu Anania,
Rugăciunea, izvor de putere în încercările vieții
Sursa: doxologia.ro

Ce trebuie să facă părinții la botez

Foto: eventday.ro

Pr. Eugen Tănăsescu
Sursa: adevarul.ro

Ce trebuie să facă părinții la botez. Evenimentele importante din viața noastră necesită o implicare pe măsură. Există însă riscul ca imperativul „să facem!” să se transforme în interogativul „ce facem”, atunci când nu suntem bine informați. Sau, mai rău, să facem ce nu trebuie din lipsă de cunoaștere. Așadar, ca părinte, ce trebuie să fac la Botezul copilului meu?

Există tendința ca evenimentele spirituale importante (Botez, Cununie, În-mormântare) să se transforme în contra-evenimente, mai ales când, din lipsă de informare autentică, cei implicați tind să „umple” cu ceva spațiul și timpul. Așa apar „obiceiurile” legate de aceste evenimente, unele dintre ele neavând nici o legătură cu acestea (sau fiind chiar contrare spiritului lor), menirea lor fiind aceea de a satisface mai degrabă dorințele de fast, epatare, sau hedonism ale celor implicați. Astfel, atenția participanților deviază de la Taina spirituală propriu-zisă, spre lucruri superficiale, cum ar fi toaletele, masele, petrecerile, imortalizările foto/video și chiar mofturile apărute din senin. În cazul Botezului, pare că părinții n-ar avea niciun rol important în cadrul slujbei, ci doar acela de a fi buni organizatori. Lucrurile nu sunt chiar așa simple cum par.

Motivația Botezului | În spațiul public mai a-pare din când în când întrebarea „De ce să-mi botez copilul? Nu pare că-l îndoctrinez de mic? De ce Biserica practică botezul pruncilor?” Răspunsul ține de două componente: credința și educația. Botezul, ca Taină de in-trare în creștinism, exprimă credința celui ce se botează. De aceea, este foarte important ca părinții să știe ce este Botezul, cu atât mai mult dacă ei, la rândul lor sunt deja botezați. Prin urmare, Botezul nu trebuie făcut din nici-un alt motiv decât din credință (nu „din obligație” sau „cu forța”), Apoi, să nu uităm că e dreptul părinților să-și educe copilul așa cum cred ei mai bine. Biserica practică Botezul pruncilor nu prin impunere, ci la solicitarea părinților. Aceștia doresc să-și

boteze copilul din conștiința că creștinismul este sfânt și sfințitor. Prin urmare, dacă este un lucru bun, de ce să-i fie refuzat și celui mai tânăr membru al familiei? Mai ales cu cât, dacă acceptăm că educația este o componentă esențială a personalității, atunci educația creștină, ca mod de desăvârșire a persoanei, ar trebui să înceapă cât mai devreme și să se desfășoare cât mai temeinic. Așa se face că, încă din ve-chime, a apărut **nașul**, ca părinte spiritual.

Alegerea nașului | În rânduiala Bisericii există prevederea ca cel ce se botează să aibă un singur naș. Acesta este cel ce ține în brațe pe prunc și mărturisește credința în locul celui ce se botează, prin aceasta asumându-și rolul de părinte/îndrumător spiritual. Dar responsabilitatea alegerii nașului revine părinților, cei care sunt primii responsabili de viața pruncului. Prin urmare, părinții trebuie să se orienteze asupra unui naș care să fie un bun părinte spiritual pentru copilul lor. Există obiceiul ca unul dintre nașii de la Cununia părinților să devină și naș de Botez al copilului. Mi-ar plăcea să cred că la baza acestei tradiții stă principiul că dacă nașii sunt buni părinți spirituali pentru soți, pot fi la fel de buni și pentru copiii acestora. Alte considerente avute în vedere la alegerea nașilor (poziție financiară sau socială, prietenii lumesti sau cercuri de interese și de influență) nu fac decât să constituie viitoare riscuri în buna educație creștină a pruncului.

Organizarea evenimentului | Pentru că părinții sunt principalii responsabili de organizarea Botezului, e bine de știut că trebuie respectate anumite etape. În primul rând,

pentru că Botezul este, în esență, o slujbă a Bisericii, trebuie ca înainte de orice alt detaliu organizatoric, părinții să ia legătura cu biserica la care va avea loc Botezul, pentru a stabili cu precizie data și ora evenimentului. Aceasta deoarece pot fi situații în care Botezul nu se poate desfășura, nu din rațiuni teologice (el se poate săvârși în orice zi), ci din rațiuni practice. De pildă, se poate suprapune în programul parohiei respective cu alte slujbe. Sau (lucru întâlnit mai des) se poate întâmpla ca data aleasă să fie într-o zi de post. Caz în care Biserica nu interzice slujba Botezului, dar îndeamnă pe creștini să își asume seriozitatea ținerii postului. Chestiune dificilă pentru unii creștini mai mofturoși, care cred că înălțimea Botezului stă doar în atractivitatea petrecerii de după. Trebuie să înțelegem că așa-numitele „petreceri” de după slujbele bisericești ale Botezului și Cununiei sunt, de fapt, agape creștine, în care ar trebui să predomine spiritul Duhului Sfânt al creștinismului, nu lumescul unor petreceri bahice. Nu poți intra în sfințenia creștinismului încălcând primul principiu sfințitor al său: postul însoțit de rugăciune.

Participarea la slujbă | În unele comunități, există greșitul obicei ca părinții (în special mama) să nu vină la slujbă, obicei motivat de regulă prin superstiția că „nu-i merge bine copilului”. Dimpotrivă, eu cred că neparticiparea părinților la Botezul propriului copil este chiar un motiv de a „nu-i merge bine” copilului, prin începerea total greșită a educației acestuia. E bine să știe părinții că unul dintre cele mai grave lucruri ce pot periclita viața ulterioară a pruncilor lor este transmiterea către noile generații a unor valori greșite, mai cu seamă în domeniul spiritual. În ceea ce privește slujba propriu-zisă, părinții, tot în calitate de organizatori, trebuie să păstreze solemnitatea actului respectiv. Deși ei nu au un rol activ în cadrul slujbei (precum nașii), trebuie să ajute pe cât posibil la buna desfășurare. De pildă, dacă nașul sau nașa nu au suficientă experiență în relația cu un nou-născut, e bine ca mama să fie în preajmă pentru a ajuta la diversele momente (ținerea în brațe, dezbrăcarea și îmbrăcarea pruncului, liniștirea lui în momentele de agitație sau plâns, etc.) De asemeni, ca un trend nou apărut, e bine ca părinții să explice persoanelor desemnate să imortalizeze foto/video evenimentul, o regulă de aur a fotografului/cameramanului: aceștia sunt ochiul discret, dar activ, care observă și reține detaliile importante ale momentului. Din păcate, există fotografi/cameramani care cred că evenimentul trebuie neapărat construit sub forma unui show. Așa că fie încurcă sau tulbură momentele slujbei agitându-se peste măsură cu camera din dotare, fie pur și simplu îi obligă pe participanți să facă diverse gesturi doar pentru a da o spectaculozitate inutilă evenimentului (o spun din experiență). Țin să reamintesc faptul că o slujbă bisericească nu este un show senzațional.